

O CRIMĂ REGIZATĂ

Roman de MIHAI OCHEȚAN

MIHAI OCHEȚAN

CUVÂNT ÎNAINTE

Stăpânii sănătății sunt, în modul său î-

O CRIMĂ REGIZATĂ

Roman

Ca să fiu sincer, îmi place regia, motiv pentru care am decis să regizez scriind. Romanul capătă o suprafață relativ dramatică și, cred eu, luând personajele și acțiunea și adăugând puțină imaginație, cititorul își poate pune singur în scenă ceea ce am încercat eu să regizez mai înainte.

MIHAI OCHETAN

CUPRINS

5	CUVÂNT-ÎNAINTE
9	PROLOG
19	CAPITOLUL 1
26	CAPITOLUL 2
39	CAPITOLUL 3
47	CAPITOLUL 4
67	CAPITOLUL 5
79	CAPITOLUL 6
90	CAPITOLUL 7
102	CAPITOLUL 8
123	CAPITOLUL 9
130	CAPITOLUL 10
141	CAPITOLUL 11
149	CAPITOLUL 12
157	CAPITOLUL 13
180	CAPITOLUL 14
182	CAPITOLUL 15
203	CAPITOLUL 16

Respect pentru oameni și cărți
împreună cu dragoste și respect
împotriva regelor. În români capăt, o suveranățire relativă de la
pe care nu, însă, personajele și acțiunile și adâncinând puțină
îmaginează. ceea ce își poate pune în siguranță acela că este un
român și că nu e niciunul

CĂRȚI

GRUPE

GENRE

CAPITOLE

O CRIMĂ REGIZATĂ

PROLOG

– Un pahar de whisky, domnule Daicer?

– Da, cred că ar prinde bine.

Spunând acestea, Marcu se rezemă cu cotul de unul din stâlpii balustradei.

– Știm cu toții că a avut loc o crimă, cu șase ore în urmă. Un cunoscut om de afaceri a fost găsit mort, în spatele unei draperii. Înjunghiere direct în inimă.

– Domnule, băutura dumneavoastră, spuse barmanul în șoaptă.

– Mersi.

Sorbi ușor din pahar, în timp ce ochii săi verzi se uitau la fiecare din cei adunați în încăpere. Zâmbea cu colțul drept al gurii.

– Ofițere!

Polițistul dădu din cap și închise ușile salonului

– E destul de simplu. Cum am spus, e vorba de o înjunghiere. Astfel nu a durat mult până am dat de arma crimei. Un

cuțit de bucătărie. Un cuțit pe care l-am găsit în poșeta soției defunctului!

Femeia se albi ca varul. Toate privirile erau ațintite asupra sa. Tremura. Cu ochii holbați, își întoarse privirea către Marcu!

– Dar asta e im... im... imposibil...

O lacrimă i se scurgea ușor pe obraz.

– Nu se poate! E o înscenare! Nici măcar...

Se opri brusc. Marcu întrebă ridicând o sprânceană:

– Nici măcar, ce?

Femeia înlemnise. Scutura nervoasă din cap. Văzând acestea detectivul continuă.

– Pare clar, nu-i aşa? În lipsa unui testament, ea ar fi fost moștenitoarea de drept a întregii averi. Şi, drept vorbind, era una imensă.

– Atunci asta este! Arestați-o și ne putem continua viețile! spuse Angela Pîslaru.

– Să nu ne pripim, i-o tăie Marcu, vorbind apăsat.

Toti îl priveau cu și mai mare nedumerire.

– Aici intervine elementul surpriză. Această femeie nici măcar nu este soția mortului, ci... A-MAN-TA. Atunci, care erau motivele pentru care ea ar fi comis crima? Probabil gelozia. Astă s-ar putea. Gelozia ar fi putut să o cuprindă în momentul în care o altă femeie din viața amantului ei ar fi pășit în această clădire!

– E absurd! Se încumetă femeia, care încă mai tremura din cauza șocului anterior.

Marcu i-a răspuns pe un ton calm, prietenesc.

– Nu, nu este. Am dreptate într-o... destul de mare măsură, numai că greșesc persoana căreia i mă adresez. Nu uitați că toți sunteți suspecți. Așa cum spuneam, aveam dreptate. O altă femeie din viața mortului se afla azi în Cazino. Credea că nu va fi afectată, dar gelozia a împins-o către crima. Nu-i aşa, doamnă Pîslaru? Pentru că dumneavoastră sunteți soția defunctului și Pîslaru este, de fapt, numele dumneavoastră de domnișoară! Soțul nu v-a spus ce va face weekendul acesta. A plecat doar. L-ați urmărit și ați văzut că-și petreceea timpul cu Georgiana. V-au trecut fiori și... vă prindeți voi de urmări.

Angela se ridică de la masă aplaudând ironic.

– Fe-li-ci-tări, domnule Daicer! apoi schimbând tonul, întrebă râzând, cum ați știut?

– Simplu! Avem martori, scumpă doamnă!

Figura femeii se schimbă brusc.

– Poftim?

– Ați mai fost aici, nu? Știți, încă se mai tipăresc ziare...

Femeia trase aer în piept.

– Anul trecut, ați venit aici cu soțul. Ați participat la nunta regală. Atunci a cunoscut-o soțul pe domnișoara Barbilian, dar nu ați știut asta până acum puțin timp. După ce v-ați omorât soțul, ați pus cuțitul în poșeta dânselui, sperând că va fi arestată.

Un lucru a intervenit aici. Fiind vorba de un cuțit de bucătărie, normal că primul loc în care am mers a fost... la bucătărie.

Acolo, bucătarul șef mi-a spus că îi sună cunoscut numele mortului. L-am întrebat de unde și, după puțin timp de căutări, mi-a arătat un ziar. Acolo era un instantaneu tras în sala de bal.

Făcând un semn cu mâna, un alt polițist întinse pe masă ziarul.

– Dacă vă uitați cu atenție, pe fundal, e un ospătar care ține o tavă. Dar ce se vede în tava? Reflexia soțului dumneavoastră împreună cu viitoarea amantă, sărutându-se...

– Fotografi idioți!

Marcu zâmbi iar și luase o sorbitura de whisky.

– E adevarat că bătrânul bucătar nu băgase de seamă lucrurile astea, dar numele soțului dumneavoastră era menționat în articol. Am căutat puțin pe Net și iată-ne! Presupun că se vor găsi amprentele ei pe cuțit. E de ajuns.

Douăzeci de minute mai târziu, detectivul ieșea din Cazino. Purta o cămașă portocalie cu mâncile suflecate până la coate și o pereche de pantaloni scurți. Se uită în jurul său și inspiră aerul curat de munte. Se plimbă o vreme prin parc până când afară începuse să se însereze. Cântecul unui acordeon se auzea undeva în depărtare, în spatele lui. În față, paralel cu el, se vedea un carusel. În ciuda atmosferei, Marcu se simți, deodată, neliniștit. Avea impresia că e urmărit. A făcut stânga împrejur și s-a întors la Cazino. Aproape că alerga. A intrat rapid.

– Chemați-mi un taxi, vă rog. Vreau să merg la hotel. Nu, nu mă simt prea bine.

O CRIMĂ REGIZATĂ

– Desigur. La ce hotel sunteți cazat?

– Ăă... Palace.

Barmanul pusește telefonul pe tejghea.

– Ajunge imediat. Să vă conduc?

Marcu a urcat rapid în automobilul care a demarat ușor pe stradă. Hotelul nu se afla departe, însă detectivul nostru plănuia să se facă pierdut, pentru orice eventualitate.

Mașina a trecut pe lângă un grup de oameni. O femeie a întors capul, uitându-se după vehicul. Mijea ochii pentru a vedea cine se află în el. Marcu respiră greu, văzând-o.

– Vă simțiți bine?

– Eu? Ăă... da... poți să ocolești puțin prin oraș?

– Desigur. Cum doriți dumneavoastră.

Mașina se plimbă fără întârziere pe străzi, timp de un sfert de oră. Marcu era cuprins de paranoia tot mai mult, iar taximetristul își povestea viața.

– Am ajuns.

Ca trezit dintr-un vis, detectivul se uită confuz la șofer.

Pentru prima dată în viață să nu-și putea menține atenția.

– M... Mulțumesc... nu mi-am dat seama.

După ce l-a plătit a intrat în hotel. S-a îndreptat către recepție.

– Da, domnule Daicer?

– Vreau să-mi scurtez sederea. Mâine dimineață trebuie să plec. Aș aprecia dacă mi-ati putea rezerva de bilet pentru tren.

– Clasa întâi?

– Dacă o poți numi aşa...

Recepționerul zâmbi.

– Fie, domnule. Altceva?

– Nu. Mulțumesc.

– O seară bună!

A doua zi de dimineață Marcu se îndrepta spre gară. Era obosit. Nu dormise prea bine. Toată noaptea fusese frământat de un gând. Pernele i se păreau cele mai inconfortabile avute vreodată, iar orice trostnet îl deranja și îl trezea.

Trenul avea o întârziere de douăzeci de minute aşa că Daicer era nevoie să aștepte pe o bancă de pe peron. Din bagaj scoate o carte. Un roman destul de gros pe care îl deschise, îl răsfoise puțin apoi îl închise la loc, pentru că, parcă nu avea stare. Voia ca afurisitul ăla de tren să vină odată. Își dorea să fie cât mai departe posibil de orașul acela. Mai deschide odată cartea. De data aceasta încearcă să citească, dar fără succes aşa că își scoate telefonul; o Tânără dormea pe bancă, lângă el. Timpul trecea și, un fluier se auzi în depărtare! Trenul intră în gară! În sfârșit! Detectivul respiră ușurat. Se uită la Tânără adormită.

– Domnișoară! Domnișoară, dacă nu vreți să pierdeți trenul...

– Poftim? Ah. De cât timp dorm. Visam, cred că a trecut o veșnicie.

O CRIMĂ REGIZATĂ

– Așa e cu visele. Comprimă atât de mult timpul încât par a nu se mai termină.

Fata clătină gânditoare din cap.

Marcu își luă bagajul în mână și urcă.

– Domnule detectiv!

– David.

– Deja vă întoarceți?

– Da. Mai bine aşa... opt?

Conductorul rămăsese blocat. Daicer știa mereu totul.

– Îhm... da, cușeta opt. Pe aici, vă rog.

Îl conduse de-a lungul vagonului până în celălalt capăt. Deschise ușa și intră. După ce și-a aranjat geanta, s-a întins în pat și a închis ochii. Somnul l-a cuprins ușor.

– Domnule? Se auzi după o bătaie în ușă. Sunteți acolo?

Marcu sări din pat buimăcit și descurăce ușa. De partea cealaltă se afla conductorul.

– David? Ce s-a întâmplat?

– ...ați adormit... omul era cam stâjenit. Ați adormit și trenul a ajuns la București. Toată lumea a coborât și, cum nu v-am văzut m-am gândit că...

Marcu își lovi fruntea cu palma.

– O doamne. Mulțumesc. Nu ștui ce se întâmplă cu mine, spuse el ieșind.

– Domnule?

- Da?

– Bagajul... zâmbi prostesc bărbatul.

– Da, ai dreptate.

Ajuns acasă se simțea în sfârșit linistit. Casa era goală.

Bianca, soția sa, nu era acasă, așa că își scoase telefonul și căsună.

– Ati apelat căsuța vocală...

– Am apelat-o pe mă-ta! Fie, strigă el nervos

S-a așezat în fotoliu. A pornit televizorul. și a adormit.

Telefonul suna. Si suna. Si suna.

– De ce numai fix când adorm? Da...

— *Dormeai.*

– Nu, Bianca, e ok. Sunt doar obosit... psihic!

– Perfect. Dacă tot ești, ce ai spun de de puțină relaxare

O comedie bună, diseară.

— Acum cât e ceasul? întrebă el, luând telefonul de la ureche și uitându-se la ecran. A...

– Cinci iumate.

– Cinci jumate, da. Asta înseamnă că mai pot dormi încă o oră până vîii tu.

— De unde s

– Se aud pe fundal un picamer și o pompă de apă. Săptămâna trecută, când am mers la Cristina lucrau la canalizare, dar, cum în weekend nu se muncește, au reluat azi.

Și s-a auzit și cupitorul cu microunde care de vreo lună scoate un sunet ciudat, iar cum tu tocmai plecai, fiindcă altfel nu m-ai fi sunat, și la ora asta e trafic, faci o oră pe drum. Așa că, salut-o pe Cristina. Te iubesc, pa.

“Dacă suntem săptămâni în binecuvântare îi ţinem să fie
în viață. Pe de altă parte, dacă suntem săptămâni într-o boală
în viață, săptămâni într-o boală viață, săptămâni într-o boală
viață. De săptămâni într-o boală viață și săptămâni într-o boală
viață.”

Ajuns acasă se simțea în vîrstă lipsită, săptămâni într-o boală
viață, uriașă, nu era nicio, să că își aruncă telefonul și se
îndepărta.

— Așa urmări că să mă întoarcă la casa mea.

— Aceasta este o săptămână de moarte.

— Într-o săptămână de moarte, săptămâni într-o boală
viață.

— Într-o săptămână de moarte, săptămâni într-o boală
viață.

— Dacă ești săptămâni într-o boală viață, săptămâni într-o boală
viață.

— Într-o săptămână de moarte, săptămâni într-o boală
viață.

— Această că săptămână de moarte, săptămâni într-o boală
viață.

— Concluzia.

— Chiar înainte de săptămână că mai net doară încă
o săptămână.

— De unde să știi?

— Se sănă pe unul sănătate și să petreacă de zile
șapte săptămâni trecută, când am mers la Cristian lucrat la
casălării, dar, cum în weekend nu te mută cu, nu rămasă sănă.

CAPITOLUL 1

Așa că în acea seară am mers cu Bianca la teatru. Scene
din viața unui bădăran, de Dumitru Solomon. O comedie
polițistă foarte bună. Însă ceea ce urma, era mai mult decât
aș fi putut intui vreodată. Ați putea spune că devine clișeic
să existe un detectiv exact la locul crimei, dar iată că nu
vorbesc despre clișee, vorbesc despre viața mea. Iar viața
mea a fost un clișeu de când mă știu. Mă simt ca scos din
romanele polițiște când spun că, Eu, detectivul particular
Marcu Daicer, mă aflam în sala de teatru în care un om
urma să moară. Si încă ce moarte! O bară de metal s-a
desprins din tavan și, ei bine...

Luminile se stinseră și toată sala era în beznă se auzi o
bubuitură, apoi un urlet de durere. Tipete peste tot. În culise, în
sală, în foaier. O demență imposibil de oprit s-a asternut asupra